

SLUŽBA KÁZANIA PRI SOBOTNÝCH BOHOSLUŽBÁCH					
Zbor/dátum	2	9	16	23	30
Trnava	K. Badinský	F. Varga	D. Dubovský	K. Badinský	O. Krajčovič
Sereď	M. Kern	K. Badinský	L. Juriga	F. Kolesár	M. Kern
Piešťany	F. Varga	-	K. Badinský	-	K. Badinský

PRAVIDELNÉ TÝŽDENNÉ STRETNUTIA		MIESTO	ČAS
Štvrtok	Modlitebné stretnutie	on line	20:00 hod.
	Stretnutie učiteľov sobotnej školy	on line	20:30 hod.
Piatok	Študijná skupina - Evanjeliá	on line	20:00 hod.
Sobota:	Sobotná škola		09:00 hod.
	Kázanie z Božieho slova		10:45 hod.
	Popoludňajšia pobožnosť		14:00 hod.

Na zamyslenie:

„Nech už sú naše názory akékoľvek, všetci biblickí kresťania by nemali pochybovať o rovnosti, dôležitosti a význame tých, ktorých spoločnosť považuje za nerovnocenných, nedôležitých alebo bezvýznamných.“ (F. Ajinto)

„Kresťanstvo má svoj počiatok v Palestíne - tam išlo o spoločenstvo. Potom sa presťahovalo do Grécka a stalo sa filozofiou. Potom putovalo do Talianska a stalo sa inštitúciou. V Európe sa z neho stala kultúra a po príchode do Ameriky sa zmenilo na podnik.“ (Autor neznámy)

„Podivnou ilúziou je predpokladať, že krása je dobrota.“ (L.N. Tolstoj)

NARODENINY:

„Láska blížnemu nerobí zle. Naplnením Zákona je teda láska..“ (Rim 13,10)

Trnava	Sereď	Piešťany
12. Juraj Kaba	4. Edita Srňanová	11. Nina Šandorová
21. Peter Šimúnek		
23. Zuzana Marcinková		

KONTAKTY:	BOHOSLUŽBY:	DOP / POPOLUD.
Zbor Trnava, Kapitulská 23; trnava.casd.sk		9.00 / 14:00 hod.
Zbor Sereď, Školská 1, Dom kultúry 1. poschodie; sereď.casd.sk		9:00 / 13:30 hod.
Zbor Piešťany, Zavretý kút 113; piestany.casd.sk		9:30
Kazateľ: Karol Badinský, ☎ 0905 302 793, kbadinsky@gmail.com		

CIRKEV ADVENTISTOV SIEDMEHO DŇA

TT ADVENT

AUGUST 2025

SPRAVODAJ PRE ZBORY TRNAVA, SEREĎ A PIEŠŤANY

PIESEŇ O VÍŤAZSTVE (Exodus 15,1-21)

Úvodné slová tejto kapitoly: „*Vtedy zaspieval Mojžiš a Izraeliti Hospodinovi túto pieseň*“ naznačujú, že Mojžiš je autorom tejto piesne. Je to prvá veľká hymna v Biblii. Mojžišova pieseň bola zložená v okamihu a predvedená bez akéhokoľvek nácviku. A ak zohľadníme skutočnosť, že Pán Boh bol prítomný a Duch Svätý pôsobil, môžeme povedať, že Mojžišova pieseň bola inšpirovaná v najvyššom zmysle slova. Poézia vyjadruje realitu. Berie fakty a stavia z nich pamätníky. Umiestňuje čas do svetla večnosti a odhaľuje skutočný význam vecí a udalostí. Preto je symbolika knihy Zjavenie poéziou v jej najvyššej forme. Mojžišova pieseň je začlenená do piesne Baránka (Zj 15,3) ako pripomína Zjavenie, a tak je zachovaná po celú večnosť. Pieseň sa delí na dve časti: prvá (v. 1–12) oslavuje nedávne oslobodenie; druhá (v. 13–18) opisuje účinky, ktoré budú plynúť z oslobodenia v budúcnosti.

Prvý verš je oddelený od celku, slúži ako úvod a zároveň ako refrén. Mojžiš a zbor mužov ním začali svoj spev a pravdepodobne pokračovali až do konca verša 5, keď Miriam s hebrejskými ženami zasiahla opakovaním refrénu (v. 21). Spev mužov pokračoval až do konca verša 10, keď sa opäť objavil refrén. Verš 1 uvádza tému a refrén, víťazstvo nad egyptskou armádou ako čin Boha. Mojžiš už v kapitole 14,14 oznámil, že bitka patrí Pánovi a Izrael mal v dôvere očakávať. Pieseň je venovaná Pánovi. Čítame: „Potom Mojžiš a Izraeliti spievali Pánovi túto pieseň.“ Hymna je napísaná v prvej osobe, ako keby to bolo len osobnou skúsenosťou Mojžiša. V istom zmysle to bola pravda. Pavol to vyjadruje: „*Nechcem, bratia, aby ste nevedeli, že naši otcovia všetci boli pod oblakom a všetci prešli cez more, všetci boli pokrstení v Mojžišovi, v oblaku a v mori.*“ (1.Kor 10,1.2) Boh nielenže považoval celý izraelský národ za jedno telo, jednu osobu, ale aj s ním zaobchádzal ako s jednou osobou v Mojžišovi. To, čo sa stalo Mojžišovi, sa stalo národu.

Je zrejme, že tento obraz poukazuje na Ježiša Krista a na náš vzťah s Bohom v Ňom. Boh považuje, že sme zomreli a boli vzkriesení, pretože Ježiš zomrel a bol vzkriesený. Boh nás prijíma skrze Neho. Rovnakým spôsobom sú tí, ktorí sú stratení, zahalení v jednom človeku: „*Kôň a jeho jazdec ...*“ Opäť je to apoštol Pavol, kto to pochopil

lepšie ako ktorýkoľvek iný autor v Biblii: „*A tak: Cez jedného človeka vošiel do sveta hriech a cez hriech smrť. Takto prešla smrť na všetkých ľudí, pretože všetci zhrešili.*“ (Rim 5,12) Boh pozná len dvoch ľudí: Krista a Adama. Celé ľudstvo je reprezentované dvomi bytosťami Adamom a Kristom. Adam bol prvým človekom starého stvorenia, ktorý padol; Kristus bol posledným Adamom a prvým človekom nového stvorenia. Boh preukázal svoju trpezlivosť vo vzťahu k faraónovi, hovorí: „*Už vtedy, keď som vystrel svoju ruku, aby som teba i tvoj ľud trestal morom, mohol som ťa odstrániť zo zeme. Zachoval som ťa však len preto, aby som na tebe mohol ukázať svoju moc, a aby sa po celej zemi rozprávalo o mojom mene. Ty sa ďalej voči môjmu ľudu správaš povýšenecky a nechceš ho prepustiť.*“ (Ex 9,15-17) Boh vezme faraóna s jeho koňmi, celou jeho armádou a všetkými vozmi a vrhne ich do mora. Egypťania sa len tak neutopili; boli hodení do búriacej sa vody, zmietaní živlami, zatiaľ čo okolo nich hrmelo a blýskalo sa. Tento deň hnevu prišiel s úžasným prejavom božskej moci.

Verš 2 a 3 vyjadrujú bohatým a poetickým spôsobom rôzne aspekty nášho vzťahu s Bohom. Doslovne sa v ňom píše: „*Moja sila a pieseň je Hospodin, on sa mi stal spásou. On je môj Boh, velebím ho; Boh môjho otca, chcem ho vyvyšovať. Hospodin je bojovník; jeho meno je Hospodin.*“ Mojžiš vie, že to bol Hospodin, kto zvíťazil nad Egypťanmi, ale tým, že nazýva Hospodina „*svojou silou*“, robí Hospodinovo víťazstvo svojím vlastným. „*Hospodin je moja sila*“ je zároveň priznaním našej vlastnej slabosti a prihlásením sa k Jeho víťazstvu pre seba samých. Spása neznamena len to, že sme unikli moci nepriateľa, ale že sme nad ním zvíťazili. Alebo ako to vyjadruje Pavol: „*Toto všetko však víťazne prekonávame skrze toho, ktorý si nás zamiloval.*“ (Rim 8,37)

Nazývať Pána „*našou piesňou*“ znamená viac než to, že Ho chválime svojimi piesňami. Znamená to, že sami nemáme žiadnu pieseň. On (Kristus) je naším prostriedkom chvály pred Božím trónom. Jeho obeť za nás sa stáva našou obeťou chvály Bohu. Prvé tri obete predpísaných v prvých troch kapitolách knihy Leviticus boli obetami chvály. Nemali nič spoločné s hriechom, za ktorý bolo treba vykúpiť. Napriek tomu všetky obete v Starom zákone znázorňovali Ježišovu smrť na kríži. Je zrejmé, že On zomrel nielen preto, aby zaplatil za naše previnenia, ale aj a predovšetkým preto, aby sa stal našou chválou pred Bohom. Naša skazenosť sa nikde neprejavuje jasnejšie ako v skutočnosti, že nemáme v sebe nič, čím by sme mohli chváliť Boha, ale zároveň je to sláva nášho človečenstva, že Ho chválime najvyšším darom, ktorý existuje. Dokonca ani anjeli nemajú tento dar. Naša chvála pred trónom je bohatšia ako chvála akéhokoľvek iného stvorenia v nebi. Rovnako ako v piesni, kde Boh nie je len témou, o ktorej sa spieva alebo obsahom piesne, ale samotnou piesňou, tak je to aj so spásou. Mojžiš a Izrael s ním spievajú: „*On sa stal mojou spásou.*“

„*On je môj Boh*“ je vecou voľby; „*Boh môjho otca*“ je vecou dedičstva. Bez osobnej voľby a odovzdania sa, ktoré je v tom obsiahnuté, by dedičstvo bolo zbytočné. Osobná voľba robí dedičstvo bohatším. Použitím slov „*Boh môjho otca*“ sa Mojžiš zrejme odvoláva na Božie zjavenie, ktoré mu dal pri horiacom kríku. Boh mu povedal: „*Ja som Boh tvojho otca, Boh Abraháma, Boh Izáka a Boh Jáкова*“ (Ex 3,6). „*Hospodin je bojovník.*“ Táto veta nie je označením Božieho charakteru. Označenie Boha za bojovníka nezatahne Boha do ríše ľudských sporov; znamená to však, že Boh odoláva útokom na svoju slávu a svätosť. Satan urazil Boha prostredníctvom faraóna a Božou odpoveďou na túto urážku bolo, že hodil koňa a jeho jazdca do mora. To však nestavia Boha na rovnakú úroveň ako nepriateľa. Božia moc sa nikdy nedá porovnať s ľudským prejavom moci. Izaiáš hovorí: „*Ku komu ma chcete prirovnať, aby som mu bol podobný?*“ hovorí Svätý. *Pozdvihnite oči a pozrite, kto to stvoril! Ten, čo vyvádza nebeské zástupy v plnom počte, všetkých volá po mene; pre jeho veľkú silu a nesmiernu moc nebude chýbať ani jeden. ... Či nevieš? Nepočul si? Hospodin je večný Boh, ktorý stvoril končiny zeme; neunaví sa, neustane, jeho múdrosť nemožno preskúmať.* (Iz 40,25.26,28) Mojžiš však nehovorí len to, že Hospodin je bojovník; spája toto označenie s menom Boha: Hospodin, Jehova. Boh je ochranou Izraela proti moci, ktorá ho chce zničiť. Oblak a ohnivý stĺp boli nepreniknuteľným štítom. Boží ľud je mimo dosahu brán pekla.

Verše 4 a 5 ďalej rozvíjajú tému piesne: „*Kone a ich jazdcov hodil do mora*“ sa mení na „*Faraónove bojové vozy aj s jeho vojskom hodil do mora.*“ Najlepší z faraónových dôstojníkov sa utopili v Červenom mori. „*Hlboké vody ich pokryli; potopili sa do hĺbín ako kameň.*“ Toto je reakcia Božieho bojovníka na agresiu nepriateľa. Živel zdvihol celú armádu a zhodil ju ako tehlu. Zdá sa, že v tomto bode sa ženy pod vedením Miriam pripájajú k chvále s bubnami a tancom (v. 20).

Verše 6–10 nám poskytujú druhú slohu hymny. Myšlienky sú paralelnými k prvým veršom, ale sú poeticky opakované s malými zmenami a doplneniami. Dôraz je kladený na pravú ruku Boha a na Jeho dych, to znamená silu, ktorá vytlačila vodu nahor a neskôr späť. Pravá ruka Boha je symbolom Jeho všemohúcnosti. Boh nepotrebuje ruky, aby konal tak ako ľudia. Obraz vyjadruje myšlienku, že tak ako človek používa pravú ruku na vykonávanie činností, ktoré vyžadujú silu, tak aj Boh preukazuje svoju silu pri oslobodzovaní svojho ľudu. Božia pravá ruka je tá istá ruka, ktorá je spomenutá v 13.kapitole: „*Mojžiš povedal ľudu: „Pamätajte na tento deň, v ktorý ste vyšli z Egypta, z domu otroctva. Hospodin vás odtiaľ vyviedol mocnou rukou. Preto sa nesmie ješť nič kvasené... Budeš to mať ako znamenie na svojej ruke, ako pamätný znak medzi svojimi očami, aby Hospodinov zákon zostal v твоjich ústach, lebo Hospodin ťa mocnou rukou vyviedol z Egypta.*“ (Ex 13,3.9)

V knihe Žalmov je najmenej šesťnásť odkazov na Božiu pravú ruku, všetky v súvislosti

s Božou mocou zachrániť. Hovorí sa, že dielo stvorenia sa pripisuje Božiemu prstu, ako je to v verši: „*Keď hľadím na tvoje nebesia, dielo tvojich prstov, mesiac a hviezdy, ktoré si stvoril...*“ (Z 8,3), ale obraz používaný na opis spásy je „Božia pravica“. Jedna z najkrajších zmienok o zázraku exodu sa nachádza v Izaiášovi: „*Spomenul si však na dávne dni, na Mojžiša a jeho ľud. Kde je ten, čo vyviedol z mora pastiera svojho stáda? Kde je ten, čo mu vložil do vnútra svojho svätého ducha, čo viedol za pravicu Mojžiša svojím slávnym ramenom, čo rozdelil vody pred nimi, aby si urobil meno večným, a čo ich viedol hlbínami ako kone v púšti bez potknutia? Duch Hospodina ich viedol do pokoja, ako keď dobytok zostupuje do údolia. Tak si viedol svoj ľud, aby si svoje meno urobil slávnym.*“ (Iz 63,11-14)

To, čo sa stalo pri prechode Červeného mora, je obrazom Dňa hnevu, ktorý príde na konci čias. Apoštol Ján dostal náhľad na tento deň, keď opisuje deň súdu. V Zjavení čítame: „*Videl som veľký biely trón i toho, ktorý na ňom sedel. Pred jeho tvárou utiekla zem i nebo a už nebolo pre ne miesta.*“ (Zj 20,11) V tom momente sú bezbožníci hodení do „ohnivého jazera“, ktoré sa nazýva „druhá smrť“.

Nie je jasné, či sa chvála nepriateľa, ako je opísaná v verši 9, skutočne zhoduje s tým, čo Egypťania mysleli alebo plánovali urobiť s Izraelom, alebo či to vyjadruje strach Izraelitov. Egypťania chceli hlavne živých otrokov. Vo verši 7 sa objavuje ďalší prvok. Okrem vody a vetra je tu oheň Božieho hnevu, ktorý spáli nepriateľa ako strnisko. Tento obraz je veľmi živý, najmä pre ľudí, ktorí museli pracovať so slamou na výrobu tehál. Počas rokov otrockej práce Izraeliti držali tehly v rukách. Tu vidia, ako Boh hádže a drví „tehly“, ktoré sa proti Nemu postavili. Izraeliti mohli vidieť, ako Boh zdieľal to, čo nedávno prežívali.

Ďalej Mojžiš porovnáva Boha s inými bohmi (v. 11 a 12). Je to prvýkrát, čo sa táto myšlienka objavuje v Biblii. Od tohto momentu sa táto myšlienka tiahne ako dlhá niť celou históriou Izraela a vyvrcholí v krásnom a silnom jazyku proroka Izaiáša: „*Ku komu ma chcete prirovnáť, aby som mu bol podobný?*“ hovorí Svätý.“ (Iz 40,25) Súd nad bohmi Egypta, ako je oznámený v 12,12, je tu dokončený. Satan v tomto momente pochopil, čo ho čaká na konci čias. „*Vystrel si svoju pravicu a zem ich pohltila.*“ (15,12) Ak sa to stalo doslovne, búrka a povodeň museli byť sprevádzané zemetrasením. Ale keďže v 14,30 čítame: „*a Izrael videl Egypťanov ležať mŕtvych na brehu*“, „*zem ich pohltila*“ môže byť len poetickým spôsobom opisu utopenia.

Verše 13–18 tvoria druhú časť chvály. Prorocky opisujú vplyv nedávnych udalostí na národy, a to v pozitívnom aj negatívnom zmysle. Začína pripomenutím „*milosrdenstva*“ či „*neochvejnej lásky*“. To je obsahom zmluvy, ktorú Boh uzavrel so svojím ľudom. Je to podstata vzťahu, ktorý je právne záväzný. Božie vyslobodenie Izraela z Egypta a ich vzkriesenie z mŕtvych, symbolizované prechodom cez Červené more, je súčasťou Božej zmluvy. Musíme si pamätať, že Izrael nebol zachránený a

rehabilitovaný len pre svoj vlastný prospech. Dôležitou súčasťou Božej zmluvy s Abrahámom, možno tou dôležitejšou, bolo: „*V tebe budú požehnané všetky pokolenia zeme.*“ (Gen 12,3)

Ten istý princíp bol obsiahnutý v príkaze, ktorý Boh dal svojmu ľudu na úpätí hory Sinaj, keď povedal: „*Budete mi kráľovstvom kňazov a svätým národom*“ (Ex 19,6). Rovnako ako apoštol Pavol videl svoje vlastné obrátenie a spásu ako príklad pre ostatných, tak aj Boh chcel použiť izraelský národ, aby ukázal svetu, že miluje a spasí. V Pavlových napísal: „*Ale dostalo sa mi milosrdenstva preto, aby na mne ako na prvom Ježiš Kristus ukázal celú svoju zhovievavosť, aby to slúžilo ako príklad pre tých, čo v neho uveria, a aby tak získali večný život.*“ (I.Tim 1,16)

Ako sa hymnus blíži ku koncu, zvyšuje sa jeho intenzita a sila. Spomenuté národy: Filištínci, Edom a obyvatelia Kanaánu sa stávajú predstaviteľmi sveta, ktorý je v moci Zlého. Božie deti prechádzajú pod božskou ochranou a vstupujú do zasľúbenej zeme. Mojžiš prekračuje hranice Kanaánu, keď sa dostáva k vrcholu hymny. Zo skupiny biednych otrokov, ktorí boli vykúpení do slobody krvou baránka, sa Božie deti stávajú armádou, ktorá pochoduje do slávy, ktorá ďaleko presahuje akúkoľvek pozemskú situáciu. Pochodujú z času do večnosti, zo zeme do neba, kde „Hospodin bude kraľovať na veky vekov“ (verš 18). Kanaán bol len obrazom hory Božieho dedičstva.

„*Hospodin bude kraľovať naveky.*“ Prejav Božej moci nad faraónom a nad silami prírody bol ukážkou toho, čo Boh môže urobiť v nebeskom kráľovstve. Skúsenosti, ktorými Izraeliti prešli, im pomohli vidieť veci v správnej perspektíve. To, čo v časovom rámci vyzerá ako ohromujúce, nadobúda v svetle večnosti iný rozmer. Keď nás utláčajú pozemské sily, málokedy si uvedomujeme, čo je za tým. Všetka moc pochádza od Boha. Všetka utláčateľská moc stratila zo zreteľa svoj zdroj. To je skazenosť moci. Skazenosť, s ktorou zápasíme nie je v moci samej, ale v ľudskom srdci.

Celá pieseň je ako svedectvo človeka, ktorý nedávno prijal spasenie tým, že odovzdal svoj život Kristovi, a vyjadruje živú radosť znovuzrodeného Božieho človeka. Odráža radosť anjelov v nebi, keď sa jeden hriešnik vráti domov. Bohužiaľ, táto radosť netrvá ako trvalá skúsenosť; zistíme, že jej ostrosť čoskoro pohasne, keď musí prekonať to, čo nazývame „tvrdou realitou každodenného života“. Ale fakty sa nikdy nemenia. Jediné, čo sa mení, sú naše emócie, ktoré sú najmenej dôležitou súčasťou našej duchovnej skúsenosti.

Život na zemi nám dáva predchuť neba, ale nie samotné nebo. Na začiatku začíname Mojžišovou piesňou a skončíme Mojžišovou piesňou a piesňou Baránka, ale pre väčšinu z nás je medzi tým dlhá a ťažká cesta. Nezabúdajme, že na tejto ceste sme vďaka Bohu a On je s nami.